

безспорно, те разбираме. Но добре е всичко да не изглежда така сложно за хората.

Единъ се обади:

— Иловъ може да ви прочете лекция по това. Жално, че го нѣма.

После другъ:

— Да, комуниститѣ. Тѣхната процедура е друга.

— По всичко изглежда, че скоро ще имъ чуемъ гласчето.

— Кой ги знае. Готвятъ нѣщо.

Всички изведнажъ заговориха срещу Андреева. Той стоеше смутенъ, неочаквано се ядоса и изсипа:

— Хубава процедура е тѣхната. Не сж ли тѣ платени герои. Отъ Русия иде злато.

— Срещу което тѣ излагатъ живота си.

— Охъ, ако говоримъ за рискове, Андреевъ губи повече срещу дреболия.

— Какво?

— Не е ли явно: честъта си.

— Азъ съмъ за отворенитѣ карти.

Стариятъ се усмихна, обърна се къмъ Младенова и подхвърли:

— Не е ли така по-добре, а?

Младеновъ вече отдавна седѣше срѣдъ компанията мълчаливъ и гледаше презъ широката витрина навънъ по булеварда. Въ лицето му имаше умора. Той сигурно се измжчваше. Но предизвиканъ, заговори:

— Азъ харесвамъ Андреева. Лично азъ бихъ се подигралъ съ всички кметове и съ други важни личности